

Een paard van de Wehrmacht in de kamer

Jan Herman en Eugenie Niemeijer koesteren hun huis op de hoek van de Steijnstraat en de Apeldoornseweg al zo'n 36 jaar. Hun keuken ziet er nog uit alsof het begin 1900 is, met kastjes die de sfeer uitademen van de tijd dat er nog dienstbodes waren om het eten op te dienen. Veel deuren en ramen hebben nog glas in lood. Jan Herman wijst op de trap naar boven. „Die was vroeger helemaal uitgesleten. Duizenden patiënten sjokten hier de trap op naar de tandartsenpraktijk van mijn grootvader. Omstreeks 1925 is hij hier komen wonen met zijn gezin.”

Niemeijer heeft kunnen achterhalen dat het huis uit 1903 stamt, net als dat van de overburen. „Vermoedelijk zijn ze door dezelfde architect Lankelma ontworpen.”

De eerste bewoner was H. de Haas Rzn, een drogist en handelaar in chemicaliën met een winkel in de Turfstraat 23 en later op de Steenstraat 52. Daarna woonde de legerarts J.H.N. van de Burg nog een paar jaar in een deel van het huis.

Verliefd op Arnhem

Wekelijks tekent Dick Caderius van Veen een pand met een verleden. Harry van der Ploeg zorgt voor de historische context.

„Mijn oma en opa hebben hier tot aan hun overlijden gewoond”, vervolgt Niemeijer. „Mijn vader bracht hier zijn jeugd door. In 1981 zijn wij er komen wonen. Eerst nog met mijn broer. Sinds 30 jaar is het hele huis van ons: twaalf kamers, twee badkamers, drie toiletten. Onze kinderen konden hun vriendjes en vriendinnetjes laten logeren. De tuin is zo ruim dat je het speelgoed gewoon kunt laten liggen. Nu komen onze kleinkinderen hier graag.”

De Tweede Wereldoorlog bracht rampspoed, plundering en verwoesting. „De familie moest

▲ Het huis van Jan Herman en Eugenie Niemeijer op de hoek van de Steijnstraat en de Apeldoornseweg. TEKENING DICK CADERIUS VAN VEEN

weg na de Slag om Arnhem. Bij de terugkeer was er heel veel kapot. We hebben een verhaal gehoord over een paard dat in de tijd van de evacuatie in ons huis heeft gestaan, in een hoekkamer. Misschien gebruikte de Duitse Wehrmacht ons huis als stal.”

De voorkamer eindigde vroeger in twee deuren. Grootvader sloeg ze graag open om daarna in het zonnetje op het bankje te gaan

zitten, na afloop van een werkdag met een borreltje.

„Het is een huis waar je altijd aan blijft werken”, zegt Niemeijer. „Een paar jaar geleden is alles voorzien van isolatie om het geluid van het verkeer buiten te houden. Spelen op straat, zoals ik vroeger nog heb gedaan, is er niet meer bij. Maar park Sonsbeek ligt om de hoek en het centrum is vlakbij.”